

CRONICA LITERARA

MIRCEA ANGELESCU: «Textul și realitatea»

Preocupat de literatura secolului XIX de a cărei redescoperire se ocupă aproape în întreaga lui activitate de cercetare și sinteză, Mircea Anghelulescu se arată preocupat și de redefinirea istoriei literare. Textul și realitatea este mai mult decât o lucrare de studii despre scriitorii secolului XIX. Incercarea lui Mircea Anghelulescu este de a face în această carte o demonstrație de istorie literară autentică, într-un sens pe care ține să-l precizeze printr-un text programatic. Acesta dă chiar titlul cărții, *Textul și realitatea*, și își propune să ne facă să înțelegem istoria literaturii dintr-un unghi mai activ și mai proptic caracterului ei de restitutie pe mai multe dimensiuni. Istorie literară nu este după Mircea Anghelulescu a te ocupa de scrierile de altădată, fie în curgerea lor cronologică. Simpla lectură nu ajunge. Istorie literară nu înseamnă a căuta în spațiile textului realitatea care l-a prezidat, modelat, influențat. Riscul în acest caz este de a pierde din vedere chiar esența operii și a literaturii. Istoria literară este mai mult decât atât. Ea cere coborârea în contextul epocii. Simptomele lecturii ale unor opere de altădată, pot fi, ne spune autorul, citându-l pe Montebert, o serie de energii rezistibile, mai ales cazul operelor teatrale antice trăsite și înțelese altfel în vremea lor. Libertatea de interpretare a lecturii de delectare nu mai poate fi și aceea a istoricului literar. „Istoricul literar trebuie să explice opera în ansamblul unei literaturi, într-un context care nu mai acceptă un număr teoretic nelimitat de interpretări”. Acțiunea istoricului literar este condiționată de cadrul istoric, motiv pentru care nu poate da un sir de note de lectură impresioniste, drept fapt de istorie literară. Așa cum istoricul limbii face etimologia cuvintelor este dator să facă istoricul literar „etimologia operelor”, ne spune autorul *Textului și realității*. Simplificând, istoricul literar nu examinează doar textul, ci și realitatea în raport cu care se află, dar și publicul cărții se adresează și a modelat și autorul, ci și opera lui. Rostul istoricului literar, nu se spune mai explicit, se îndreaptă „nu doar spre reconstituirea atmosferei și a condițiilor care i-au format pe scriitor, a istoriei sale deci, dar și spre re-

constituirea unui model al vremii înseși, al atmosferei și condițiilor care i-au generat opera prin intermediul personalității sale: domenii de intersecție cu istoria mentalităților, cu structurile colective, cu sociologia recepțiilor”. Mircea Anghelulescu propune deci o istorie literară mai complexă, deschisă unor discipline cu ajutorul cărora poate clădi în siguranță. Autorul definește mai savant apelând la termenii și disciplinele epocii noastre un mod de a face istoria literară care s-a mai practicat, oferindu-i înaltul și demnitate. Scriind despre Shakespeare, H. Taine avea în vedere toți cei trei termeni reperi pe care-i indică Mircea Anghelulescu ca factori decisivi ai istoriei literare: căre care tinde. Gestul său de reînviere a istoriei literare în cadrul modern prin conștientizarea mai multor discipline rămâne binevenit într-o etapă în care exaltarea interpretărilor de text, interpretării de delectare în disprețul oricărui context a dat și poate să dea rezultatele cele mai puțin inspirate.

Materia literară, umană și socială la care se aplică mai degrabă Mircea Anghelulescu este aceea a secolului XIX, fără discriminări valorice. Primul pas pe care îl face în „Danșul și trist și mic”, pentru a nu se semnală cu documente în vînt și o serie de lectură a textelor poetice, ca și ale celor care au scris despre ei, că altele trebuie să fie conștientizate în legătură cu textul și cu profilul operei lui. Lectura poemelor lui Vasile Fabian Bob, înscrisă în comparație cu contextul literar de epoca are rostul de a ne aminti la Fabian un liric al prezentului, alături de care un poet mai însemnat decât s-a spus în mod curent și este „Locul său în istoria poeziei românești este mai important decât s-a crezut până acum”. *Textul și realitatea* „ca condiție, sau ca mijloc de cunoaștere motivată. Un titlu ca *Adevăr și legendă* despre scriitorul Ivan Văcărescu vorbește de la sine despre caracterul restaurator al istoricului literar.

Foarte impozant pentru conștient, mai revelator decât nara la prima vedere este esul *Trăsură*, mit și realitate în epoca romantică, unde determinismul nu poate fi ignorat și că este și o dimensiune a epocii. O altă trăsură a vremii, gîsă de cunoaștere pentru literatură, este *Călătoria în Orient* pe care Mircea Anghelulescu ne-a prezentat-o în revista mai multe assemănătoare stilistic ale asemănător este și rolul lor în colectivitatea rurală evocată. Ele trebuie să dureze, și îndură în virtutea unor legi nescrie. Revoluțiile sînt rare și doar de natură verbală. De aceea, relațiile lor continuite în planul istoric-literar. Ele sînt esențiale ale unei oțitici și metode de istorie literară, ceea ce conferă cărții *Textul și realitatea*, nu numai un aspect programatic, în conștient cu întreaga activitate de istoric a lui Mircea Anghelulescu, dar și o firescă și convingătoare unitate. *Textul și realitatea* este o carte de istorie literară adevărată.

M. Ungheanu

ALECU IVAN GHILIA: «Lumina din adincuri»

O umanitate violentă, dură, anghrenată în conflicte ireductibile, consumându-și vrăjmasiile la o tensiune emoțională paroxistică, revine în timp și în spațiu la primele pagini ale noului roman al lui Alecu Ivan Ghilia, intitulat *Lumina din adincuri* (Editura Cartea Românească, 1988). Sensul titlului este acela de incursiune în memorie pentru recuperarea unui trecut, familial, care, doar el o dată conștientizat, deci asumat prin cunoaștere, poate acorda stabilitate prezentului, îl poate „lumina”. Către această interpretare conduce, de altfel, și citatul din Malraux, așezat, ca motto, la începutul romanului: „Scopul unei vieti în prezent este să găsească în ceea ce a făcut mai largă experiență. Experiența de viață reconstituită în romanul lui Alecu Ivan Ghilia, cu o destul de marcată tendință autobiografică, după cum rezultă din confruntarea unor detalii din carte cu datele de dicționar literar, se întinde pe o secvență temporală de un secol și mai bine, cam de la războiul de independență pînă în prezent. Nu este vorba de o reconstituire cronologică de tip tradițional, balzacian, să spunem, lineară, care, așa, ci de una ce urmărește captivarea memoriei personajelor-naratori, revine în același timp văzută din unghiuri diferite, aglutinează versiuni contradictorii, se alcătuiește caleidoscopice din fragmente epice a căror imagine de ansamblu își schimbă desenele de la o clipă la alta, în funcție de modificarea perspectivei auctoriale, pe măsură ce acesta (autorul) avansează în cunoaștere. Aceasta înaintare dificilă, căci timpul scurs, reticenta unor martori, precaritatea probei, subiectivitățile insurmontabile deformaționale mesajul „adincurilor”, este sugerată, din loc în loc pe parcursul romanului, prin secvențele simbolice ale săpăturii după morți. „Săpînd după morți” înseamnă a-ți căuta rădăcinile, a reveni la mătca, a te asocia tradiției, a fi al unei etnici, a cunoaște ceva esențial despre tine. Hîrțelul cu care sapă unul dintre personajele naratoarea este, totodată, condei, mod de a spune că literatura reprezintă una dintre căile fundamentale de acces la adevărurile despre noi înșine. Din punct de vedere al construcției, *Lumina din adincuri* este un roman anchetă, alcătuit din depozițiile unor martori (Mama, mătușa Catina, mătușa Domnica, Bădia, moș Fănică, moș Grigore) stimulate de către anchetator. Miza anchetei este stabilirea (de fapt re-stabilirea, căci o sentință judecătorească a fost dată) vinovățiilor în încercarea deucidere a lui Vasile Ciobanu, tatăl adoptiv al anchetatorului. Ancheta nu este, însă, o anchetă oficială, așa cum nici anchetatorul nu are o altă investitură decât pe aceea morală. El vrea să știe, el trebuie să știe, dar nu numai împrejurările morții (pînă la urmă a tatălui său adoptiv, ci întreaga istorie a neamului său, care se suprapune, de-a lungul unui important segment temporal, istoriei Neamului. În felul acesta, un eveniment din viața familiei (tentativa de crimă) devine pretextul epic pentru deschiderea romanului către social, istoric și politic. Existența familiei de țărani moldoveni din Săndriceni, se derulează, în timp, într-un context istoric dominat de cele două războaie mondiale, iar pe plan intern, de cooperativizarea agriculturii, eveniment intim legat de modul de viață rurală. Într-un fel, violența care gu-

vernează relațiile din cuprinsul unei familii de țărani și pe cele interfamiliale este un reflex al violentei evenimentelor istorice. Acest tip de determinism nu poate fi ignorat și de către Alecu Ghilia în sugerarea în subtextul romanului său. Pe de altă parte, violența, chiar dacă funcționează ca răspuns, este, de fapt, structurală personajelor (cel puțin celor în linie bărbătească, cu excepția Bădii, primul intelectual al familiei) și exprimă temperament bilios, asociat unei psihologii de inadaptabilitate. Un caz complex, explicabil prin interferența determinismului social cu o sensibilitate vulnerabilă și cu un orgoliu exagerat, este Vasile Ciobanu. Venit din afara Săndricenilor, centru al lumii în credința locuitorilor săi, Vasile Ciobanu este privit ca un venetic. Tot ce va încerca pentru a anula această opțiune se dovedește inoperant. În Săndriceni, prejudecățile sînt putine, dar stabile. Vasile Ciobanu va sfida atunci, prin întregul său comportament, prejudecățile locului, intrînd astfel într-un joc extrem de periculos, în care, în cele din urmă, va pierde. Pînă atunci însă, personajul își joacă toate cărțile, supralicent, dar nu riserază. Cînd, cum se spune, vremea începe să schimbe, el se autointaleză primar în satul părăsit de oficialitățile plecate în refugiu, supraviețuiește alegeții libere, acționează inflexibil pentru cooperativizare și își plătește pozele, încredințându-se Bădii, fratele soției sale, Vasile Ciobanu este, deopotrivă, un produs al vremurilor și al propriei eredități. În fond, este un singuratic, prea orgolios pentru a-și recunoaște greseliile (o va face, totuși, pe patul de moarte) și a se schimba. Personajul rămâne, fără îndoială, o reușită a prozatorului, care îl motivează psihologic complet, nu prin analiză, ci prin comportament. În plus, portretul lui Vasile Ciobanu se completează și se nuantează, clătînd în complexitate, prin prezentarea atitudinii celorlalte personaje față de el. Fănică, deși fratele Bădii, este, totuși, comprehensiv; Bădia mai curînd îl disprețuiește decât îl urăște; Domnica îl urăște înversunat și după moarte; Saveta, soția lui, oscilează între respectul tradițional cuminț bîrbatului, frică animalică, gelozie, iubire, ură; Sănduță, copilul Savetei și fiul adoptiv al lui Vasile, alternează momentele de iubire (ca replica la opoziția celorlalți) cu cele de ură s.a.m.d. Celelalte personaje se autodefinesc în cuprinsul „depozițiilor” lor sau sînt definite de către ceilalți, într-un joc de oglinzi paralele, care reflectă imaginea la nesfîrșit. Între ele, un loc deosebit îl ocupă figura mamei, pictată în tonuri calde, tandre, fără însă, o totală subordonare afectivă, care ar fi idealizat excesiv personajul. Mama este o icoană a suferinței, dar suferința ei rămîne una, ca și zic așa, asumată și chiar orgoliosă: ceea ce a fost, bine și rău, poartă mai mult rău, a fost viața mea, numat a mea și nu se cuvîne să regret nimic — pare a spune personajul. Este aici un aliaj foarte fin de fatalism țărănesc și de mîndrie aristocratică.

Declarațiile martorilor sînt, de fapt, niște confesiuni provocate, care depășesc subiectul propus, altele îl ignorează sau îl ocolesc, conștientîndu-se în povestiri complementare, avînd drept temă trecutul familiei. Stațeta povestirii este trecută de la un personaj la altul, de la

redefinire a „Orientului”) I E un prilej pentru autor să rezolve și așa zisa „criza” a lui Ion Ghica cum că neșgur mort în acea vreme ar fi fost un aventuros Teodoros plecat dintre romani. Rezultat că nu, dar că acest Teodoros ar fi fost unul din posibili candidați la tron ceea ce confirmă și altfel acest loc comun al orientului pentru o vreme. Într-un alt pasaj, „visul și viziunea” în poezia lui Helade, se fixează locul Anatolidei ca prim poem de speculație filozofică de tip ontologic și nu teologic în literatura română. Asemenea precizări, minore, în aparență, sînt esențiale pentru fizionomia literaturii române și a progresului ei. Extrem de valoros este micul studiu despre Grigore Alexandrescu ca Poet al dilemei, unde se pleacă la drum de la constatarea marii circulații a poezilor tînărului poet în epocă, definită și ea, indirect, prin această dilemă.

În același sens de deștațat multe lucrări este scris studiul despre Dimitrie Ralet, din scrierile cărui se valorifică în mod deosebit ca scriere rezistentă, cu drept de posteritate, *Suvenire și impresii de călătorie în România, Bulgaria și Constantinopol*, lucrare din 1859. Pagini acute, revelatoare, din unghiul valorificării raportului textului cu realitatea care l-au inspirat și cu posibili săi cititori sînt și cele dedicate lui Ion Codru Drăgășanu. O surpriză este *Poezia ferrel*, unde ni se aduce sub ochi seria de ferreii moderniste, dar de inspirație folclorică, ale lui Mircea Demetriad, poet din cercul „Pisă” macedonkian. Lectura lui Mircea Anghelulescu, mai comprehensivă și mai subtil pretutoarea decît a criticilor de teatru pe care-l citează (P. Locusteanu și Liviu Rebrănuș) și care-l bagatelizează, dacă nu desfințează pe poet, este o probă de lectură contextuală, Mircea Anghelulescu revîntă în vedere contextul, desprinde singularitatea întreprinderii lui Mircea Demetriad, atît prin surprînzătoare inspirație din folclorul românesc a unui poet de factură macedonkiană, cît și prin înțelegerea și, delibărata, ca viziune și direcție, în linia teatrului modern, care apăsă atunci în Europa. Citite deci nu dinșure noi decât secolul XIX, ci în chiar cadrul acestui secol, ferreile lui Mircea Demetriad își deschid înțelegerea noastră altfel pașnice, permițînd și o altă evaluare literară și artistică.

Textul și realitatea cuprinde și cîteva articole închinăte literaturii scriși dincolo de limitele lui 1900, dar cu care literatura secolului XIX comunică. Așa este articolul despre *Țărani și soldați în praia lui Sadeveanu*, (e vorba de *Amintirile căpitanului Gheorghiu*), al cărui orizont tematic vine de dinainte de 1900. *Oriental* lui Ștefan Ștefan este un roman de călătorie în Orient și cu alte preocupări, mai vechi, ale lui Mircea Anghelulescu, asupra cărora a insistat demonstrînd posibilitatea largirii orizontului problematic cunoscut. Modernism și modernitate la D. Caracostea este o demonstrație de aplicare la context. Caracostea a fost acuzat de a fi aliat un modernism de conlucetură, opinie care s-a bucurat de circulație. *Textul și realitatea* arată prin studiul închinat lui D. Caracostea că nu este deloc vorba de impostură, ci de o vechie înclinație și, mai mult decât atât, de o vocație, exprimată convingător în opera maturității.

Toate micile articole, studii, eseuri, din *Textul și realitatea* sînt tot atitea prilejuri de restituire ale adevărului, de plasarea faptelor și operelor în contextele cele mai grăitoare, de acte de justiție în planul istoric-literar. Ele sînt, mai puțin esanționale ale unei oțitici și metode de istorie literară, ceea ce conferă cărții *Textul și realitatea*, nu numai un aspect programatic, în conștient cu întreaga activitate de istoric a lui Mircea Anghelulescu, dar și o firescă și convingătoare unitate. *Textul și realitatea* este o carte de istorie literară adevărată.

M. Ungheanu

VIATA CARTILOR

POEZIE

«SINGURĂTATEA CICLOPULUI»

Voluntățile de versuri al lui Constantin Abăluță^{*)} este dovada cea mai bună pentru acest fel de sicle. La nici unul din contemporanii lui nu întâlnim atîta oboseală și tristețe aita deznădejde, deși voalate printr-o tehnică elegiacă, a surdinei, în care se însinuează amănunțit și detaliul. Monotonia perspectivei lăpîndu-se una în cealaltă se acordează cu boagă sentimentalului: poetul nu-și sfîrșește niciodată povestea și tînguirea, pledînd pentru un ideal revoluționar, pentru o cauză absentă: încep să spun aceste cuvinte / bolnav și neșgur pentru că în locul lor / pot pune nimic din lucruri / albeața frunzelor din vînt... Poezia se derulează încet, ca într-o reverie, fără a disloca lucrurile, ci apropiindu-se de ele, infuziindu-le cu o revolta lenesă, amalgamîndu-le, unindu-le într-o apă omogenă: „tu stai lîntina și nemiscat / și-n jur tăcere pe care ai putea să o populezi / să tulburi apa ce se întinde între a și nu / cu cercuri de cenușă / cu solzi iznănelor / cu mărimină caplului orb...”. Căci viziunea „fin de sicle” rezidă chiar în această disoluție care tinde să anuleze contrariile și conflictele să atingă împăcarea, linistea absolută, denotînd o nevroză imediabilă, o oboseală acumulată în urma unor neamurate eșecuri. De unde renunțarea la acțiune, deși pasivitatea e minată de insomnie, de o blîndă agonie: „stau în această cameră / și nu fac nimic mai mult / decât ar veni cineva / și-as spune și a preu greu / să ridici de pe masă un lucru și să-l pui în altă parte.” Eșecul și provocat

de vina de a trăi, împlînită chiar în flinta poetului: „Nu am făcut nimic ca să exist / vină pentru care voi da seamă, / Geamul vinovat de transparentă / usa de gol.” Salvarea prin regresiunea spre mamă, simbolizată și de camera închisă, proteoctor, se refuză și ea: „Să mă întorc în tine mamă e greu / chiar odăi în toars nu pot afla nimic / din ceea ce sînt. Apa / se izbește de mai iar eoul nu lasă / urme în creier. Nu mă pot / construi din nou / Simțurile pe care / le rotece deasupra lumii sînt ca vulturul / cu o gaură-n aripă. Glonțul / a căzut în altă parte. / Glonțul e un vultur / în altă lume”. Vulturul „cu o gaură în aripă” al lui Nichita Stănescu, vital, lansat spre spațiile rarefiate, ingeresti, se transformă aici în metaforă a simțurilor extinuate tînred deasupra lumii înterzise, consumîndu-se într-o tentativă disperată, fără folos, iar accentul nu cade pe această zbatere, ci se difuzează în discurs, în tonul elegiac. Ca totî decadenți, Constantin Abăluță se refugiază în estetism, întele nu ca rafinament formal, deși acesta e implicat opțiunii, ci ca mod de existență: „am să rușinez nează materia agresivă / o refuză lînțocind-o cu o consistență a cuvintelor, a discursului care mîngîie voluptuos / suprefete, își trage sevele din parada lucrurilor care defilează și în Apocalipsă. Discursul subzistă morții și putrefacției, rușinat ca de o porție: „am să rușinez și totuși scriu / poate că scrisul e o altă formă a materiei / ce nu are parte de moarte / ci doar de oprire.” Estetismul substanțial are privilegiul că își poate decide dispariția, oprirea, act de imens orgoliu, în care orice estet este recunoaște, iar lăntenita neșgură care îl alimentează e o agonie, stare de suspendare dintre viață și moarte: „Am eu tac și nimeni nu trăiește / viața descoțită de cuvinte ca un bustean dus la vale cu cărta / cu clorhinchiștii, rușinat ca de o porție: „am să rușinez și totuși scriu / poate că scrisul e o altă formă a materiei / ce nu are parte de moarte / ci doar de oprire.” Estetismul substanțial are privilegiul că își poate decide dispariția, oprirea, act de imens orgoliu, în care orice estet este recunoaște, iar lăntenita neșgură care îl alimentează e o agonie, stare de suspendare dintre viață și moarte: „Am eu tac și nimeni nu trăiește / viața descoțită de cuvinte ca un bustean dus la vale cu cărta / cu clorhinchiștii, rușinat ca de o porție: „am să rușinez și totuși scriu / poate că scrisul e o altă formă a materiei / ce nu are parte de moarte / ci doar de oprire.” Estetismul substanțial are privilegiul că își poate decide dispariția, oprirea, act de imens orgoliu, în care orice estet este recunoaște, iar lăntenita neșgură care îl alimentează e o agonie, stare de suspendare dintre viață și moarte: „Am eu tac și nimeni nu trăiește / viața descoțită de cuvinte ca un bustean dus la vale cu cărta / cu clorhinchiștii, rușinat ca de o porție: „am să rușinez și totuși scriu / poate că scrisul e o altă formă a materiei / ce nu are parte de moarte / ci doar de oprire.” Estetismul substanțial are privilegiul că își poate decide dispariția, oprirea, act de imens orgoliu, în care orice estet este recunoaște, iar lăntenita neșgură care îl alimentează e o agonie, stare de suspendare dintre viață și moarte: „Am eu tac și nimeni nu trăiește / viața descoțită de cuvinte ca un bustean dus la vale cu cărta / cu clorhinchiștii, rușinat ca de o porție: „am să rușinez și totuși scriu / poate că scrisul e o altă formă a materiei / ce nu are parte de moarte / ci doar de oprire.” Estetismul substanțial are privilegiul că își poate decide dispariția, oprirea, act de imens orgoliu, în care orice estet este recunoaște, iar lăntenita neșgură care îl alimentează e o agonie, stare de suspendare dintre viață și moarte: „Am eu tac și nimeni nu trăiește / viața descoțită de cuvinte ca un bustean dus la vale cu cărta / cu clorhinchiștii, rușinat ca de o porție: „am să rușinez și totuși scriu / poate că scrisul e o altă formă a materiei / ce nu are parte de moarte / ci doar de oprire.” Estetismul substanțial are privilegiul că își poate decide dispariția, oprirea, act de imens orgoliu, în care orice estet este recunoaște, iar lăntenita neșgură care îl alimentează e o agonie, stare de suspendare dintre viață și moarte: „Am eu tac și nimeni nu trăiește / viața descoțită de cuvinte ca un bustean dus la vale cu cărta / cu clorhinchiștii, rușinat ca de o porție: „am să rușinez și totuși scriu / poate că scrisul e o altă formă a materiei / ce nu are parte de moarte / ci doar de oprire.” Estetismul substanțial are privilegiul că își poate decide dispariția, oprirea, act de imens orgoliu, în care orice estet este recunoaște, iar lăntenita neșgură care îl alimentează e o agonie, stare de suspendare dintre viață și moarte: „Am eu tac și nimeni nu trăiește / viața descoțită de cuvinte ca un bustean dus la vale cu cărta / cu clorhinchiștii, rușinat ca de o porție: „am să rușinez și totuși scriu / poate că scrisul e o altă formă a materiei / ce nu are parte de moarte / ci doar de oprire.” Estetismul substanțial are privilegiul că își poate decide dispariția, oprirea, act de imens orgoliu, în care orice estet este recunoaște, iar lăntenita neșgură care îl alimentează e o agonie, stare de suspendare dintre viață și moarte: „Am eu tac și nimeni nu trăiește / viața descoțită de cuvinte ca un bustean dus la vale cu cărta / cu clorhinchiștii, rușinat ca de o porție: „am să rușinez și totuși scriu / poate că scrisul e o altă formă a materiei / ce nu are parte de moarte / ci doar de oprire.” Estetismul substanțial are privilegiul că își poate decide dispariția, oprirea, act de imens orgoliu, în care orice estet este recunoaște, iar lăntenita neșgură care îl alimentează e o agonie, stare de suspendare dintre viață și moarte: „Am eu tac și nimeni nu trăiește / viața descoțită de cuvinte ca un bustean dus la vale cu cărta / cu clorhinchiștii, rușinat ca de o porție: „am să rușinez și totuși scriu / poate că scrisul e o altă formă a materiei / ce nu are parte de moarte / ci doar de oprire.” Estetismul substanțial are privilegiul că își poate decide dispariția, oprirea, act de imens orgoliu, în care orice estet este recunoaște, iar lăntenita neșgură care îl alimentează e o agonie, stare de suspendare dintre viață și moarte: „Am eu tac și nimeni nu trăiește / viața descoțită de cuvinte ca un bustean dus la vale cu cărta / cu clorhinchiștii, rușinat ca de o porție: „am să rușinez și totuși scriu / poate că scrisul e o altă formă a materiei / ce nu are parte de moarte / ci doar de oprire.” Estetismul substanțial are privilegiul că își poate decide dispariția, oprirea, act de imens orgoliu, în care orice estet este recunoaște, iar lăntenita neșgură care îl alimentează e o agonie, stare de suspendare dintre viață și moarte: „Am eu tac și nimeni nu trăiește / viața descoțită de cuvinte ca un bustean dus la vale cu cărta / cu clorhinchiștii, rușinat ca de o porție: „am să rușinez și totuși scriu / poate că scrisul e o altă formă a materiei / ce nu are parte de moarte / ci doar de oprire.” Estetismul substanțial are privilegiul că își poate decide dispariția, oprirea, act de imens orgoliu, în care orice estet este recunoaște, iar lăntenita neșgură care îl alimentează e o agonie, stare de suspendare dintre viață și moarte: „Am eu tac și nimeni nu trăiește / viața descoțită de cuvinte ca un bustean dus la vale cu cărta / cu clorhinchiștii, rușinat ca de o porție: „am să rușinez și totuși scriu / poate că scrisul e o altă formă a materiei / ce nu are parte de moarte / ci doar de oprire.” Estetismul substanțial are privilegiul că își poate decide dispariția, oprirea, act de imens orgoliu, în care orice estet este recunoaște, iar lăntenita neșgură care îl alimentează e o agonie, stare de suspendare dintre viață și moarte: „Am eu tac și nimeni nu trăiește / viața descoțită de cuvinte ca un bustean dus la vale cu cărta / cu clorhinchiștii, rușinat ca de o porție: „am să rușinez și totuși scriu / poate că scrisul e o altă formă a materiei / ce nu are parte de moarte / ci doar de oprire.” Estetismul substanțial are privilegiul că își poate decide dispariția, oprirea, act de imens orgoliu, în care orice estet este recunoaște, iar lăntenita neșgură care îl alimentează e o agonie, stare de suspendare dintre viață și moarte: „Am eu tac și nimeni nu trăiește / viața descoțită de cuvinte ca un bustean dus la vale cu cărta / cu clorhinchiștii, rușinat ca de o porție: „am să rușinez și totuși scriu / poate că scrisul e o altă formă a materiei / ce nu are parte de moarte / ci doar de oprire.” Estetismul substanțial are privilegiul că își poate decide dispariția, oprirea, act de imens orgoliu, în care orice estet este recunoaște, iar lăntenita neșgură care îl alimentează e o agonie, stare de suspendare dintre viață și moarte: „Am eu tac și nimeni nu trăiește / viața descoțită de cuvinte ca un bustean dus la vale cu cărta / cu clorhinchiștii, rușinat ca de o porție: „am să rușinez și totuși scriu / poate că scrisul e o altă formă a materiei / ce nu are parte de moarte / ci doar de oprire.” Estetismul substanțial are privilegiul că își poate decide dispariția, oprirea, act de imens orgoliu, în care orice estet este recunoaște, iar lăntenita neșgură care îl alimentează e o agonie, stare de suspendare dintre viață și moarte: „Am eu tac și nimeni nu trăiește / viața descoțită de cuvinte ca un bustean dus la vale cu cărta / cu clorhinchiștii, rușinat ca de o porție: „am să rușinez și totuși scriu / poate că scrisul e o altă formă a materiei / ce nu are parte de moarte / ci doar de oprire.” Estetismul substanțial are privilegiul că își poate decide dispariția, oprirea, act de imens orgoliu, în care orice estet este recunoaște, iar lăntenita neșgură care îl alimentează e o agonie, stare de suspendare dintre viață și moarte: „Am eu tac și nimeni nu trăiește / viața descoțită de cuvinte ca un bustean dus la vale cu cărta / cu clorhinchiștii, rușinat ca de o porție: „am să rușinez și totuși scriu / poate că scrisul e o altă formă a materiei / ce nu are parte de moarte / ci doar de oprire.” Estetismul substanțial are privilegiul că își poate decide dispariția, oprirea, act de imens orgoliu, în care orice estet este recunoaște, iar lăntenita neșgură care îl alimentează e o agonie, stare de suspendare dintre viață și moarte: „Am eu tac și nimeni nu trăiește / viața descoțită de cuvinte ca un bustean dus la vale cu cărta / cu clorhinchiștii, rușinat ca de o porție: „am să rușinez și totuși scriu / poate că scrisul e o altă formă a materiei / ce nu are parte de moarte / ci doar de oprire.” Estetismul substanțial are privilegiul că își poate decide dispariția, oprirea, act de imens orgoliu, în care orice estet este recunoaște, iar lăntenita neșgură care îl alimentează e o agonie, stare de suspendare dintre viață și moarte: „Am eu tac și nimeni nu trăiește / viața descoțită de cuvinte ca un bustean dus la vale cu cărta / cu clorhinchiștii, rușinat ca de o porție: „am să rușinez și totuși scriu / poate că scrisul e o altă formă a materiei / ce nu are parte de moarte / ci doar de oprire.” Estetismul substanțial are privilegiul că își poate decide dispariția, oprirea, act de imens orgoliu, în care orice estet este recunoaște, iar lăntenita neșgură care îl alimentează e o agonie, stare de suspendare dintre viață și moarte: „Am eu tac și nimeni nu trăiește / viața descoțită de cuvinte ca un bustean dus la vale cu cărta / cu clorhinchiștii, rușinat ca de o porție: „am să rușinez și totuși scriu / poate că scrisul e o altă formă a materiei / ce nu are parte de moarte / ci doar de oprire.” Estetismul substanțial are privilegiul că își poate decide dispariția, oprirea, act de imens orgoliu, în care orice estet este recunoaște, iar lăntenita neșgură care îl alimentează e o agonie, stare de suspendare dintre viață și moarte: „Am eu tac și nimeni nu trăiește / viața descoțită de cuvinte ca un bustean dus la vale cu cărta / cu clorhinchiștii, rușinat ca de o porție: „am să rușinez și totuși scriu / poate că scrisul e o altă formă a materiei / ce nu are parte de moarte / ci doar de oprire.” Estetismul substanțial are privilegiul că își poate decide dispariția, oprirea, act de imens orgoliu, în care orice estet este recunoaște, iar lăntenita neșgură care îl alimentează e o agonie, stare de suspendare dintre viață și moarte: „Am eu tac și nimeni nu trăiește / viața descoțită de cuvinte ca un bustean dus la vale cu cărta / cu clorhinchiștii, rușinat ca de o porție: „am să rușinez și totuși scriu / poate că scrisul e o altă formă a materiei / ce nu are parte de moarte / ci doar de oprire.” Estetismul substanțial are privilegiul că își poate decide dispariția, oprirea, act de imens orgoliu, în care orice estet este recunoaște, iar lăntenita neșgură care îl alimentează e o agonie, stare de suspendare dintre viață și moarte: „Am eu tac și nimeni nu trăiește / viața descoțită de cuvinte ca un bustean dus la vale cu cărta / cu clorhinchiștii, rușinat ca de o porție: „am să rușinez și totuși scriu / poate că scrisul e o altă formă a materiei / ce nu are parte de moarte / ci doar de oprire.” Estetismul substanțial are privilegiul că își poate decide dispariția, oprirea, act de imens orgoliu, în care orice estet este recunoaște, iar lăntenita neșgură care îl alimentează e o agonie, stare de suspendare dintre viață și moarte: „Am eu tac și nimeni nu trăiește / viața descoțită de cuvinte ca un bustean dus la vale cu cărta / cu clorhinchiștii, rușinat ca de o porție: „am să rușinez și totuși scriu / poate că scrisul e o altă formă a materiei / ce nu are parte de moarte / ci doar de oprire.” Estetismul substanțial are privilegiul că își poate decide dispariția, oprirea, act de imens orgoliu, în care orice estet este recunoaște, iar lăntenita neșgură care îl alimentează e o agonie, stare de suspendare dintre viață și moarte: „Am eu tac și nimeni nu trăiește / viața descoțită de cuvinte ca un bustean dus la vale cu cărta / cu clorhinchiștii, rușinat ca de o porție: „am să rușinez și totuși scriu / poate că scrisul e o altă formă a materiei / ce nu are parte de moarte / ci doar de oprire.” Estetismul substanțial are privilegiul că își poate decide dispariția, oprirea, act de imens orgoliu, în care orice estet este recunoaște, iar lăntenita neșgură care îl alimentează e o agonie, stare de suspendare dintre viață și moarte: „Am eu tac și nimeni nu trăiește / viața descoțită de cuvinte ca un bustean dus la vale cu cărta / cu clorhinchiștii, rușinat ca de o porție: „am să rușinez și totuși scriu / poate că scrisul e o altă formă a materiei / ce nu are parte de moarte / ci doar de oprire.” Estetismul substanțial are privilegiul că își poate decide dispariția, oprirea, act de imens orgoliu, în care orice estet este recunoaște, iar lăntenita neșgură care îl alimentează e o agonie, stare de suspendare dintre viață și moarte: „Am eu tac și nimeni nu trăiește / viața descoțită de cuvinte ca un bustean dus la vale cu cărta / cu clorhinchiștii, rușinat ca de o porție: „am să rușinez și totuși scriu / poate că scrisul e o altă formă a materiei / ce nu are parte de moarte / ci doar de oprire.” Estetismul substanțial are privilegiul că își poate decide dispariția, oprirea, act de imens orgoliu, în care orice estet este recunoaște, iar lăntenita neșgură care îl alimentează e o agonie, stare de suspendare dintre viață și moarte: „Am eu tac și nimeni nu trăiește / viața descoțită de cuvinte ca un bustean dus la vale cu cărta / cu clorhinchiștii, rușinat ca de o porție: „am să rușinez și totuși scriu / poate că scrisul e o altă formă a materiei / ce nu are parte de moarte / ci doar de oprire.” Estetismul substanțial are privilegiul că își poate decide dispariția, oprirea, act de imens orgoliu, în care orice estet este recunoaște, iar lăntenita neșgură care îl alimentează e o agonie, stare de suspendare dintre viață și moarte: „Am eu tac și nimeni nu trăiește / viața descoțită de cuvinte ca un bustean dus la vale cu cărta / cu clorhinchiștii, rușinat ca de o porție: „am să rușinez și totuși scriu / poate că scrisul e o altă formă a materiei / ce nu are parte de moarte / ci doar de oprire.” Estetismul substanțial are privilegiul că își poate decide dispariția, oprirea, act de imens orgoliu, în care orice estet este recunoaște, iar lăntenita neșgură care îl alimentează e o agonie, stare de suspendare dintre viață și moarte: „Am eu tac și nimeni nu trăiește / viața descoțită de cuvinte ca un bustean dus la vale cu cărta / cu clorhinchiștii, rușinat ca de o porție: „am să rușinez și totuși scriu / poate că scrisul e o altă formă a materiei / ce nu are parte de moarte / ci doar de oprire.” Estetismul substanțial are privilegiul că își poate decide dispariția, oprirea, act de imens orgoliu, în care orice estet este recunoaște, iar lăntenita neșgură care îl alimentează e o agonie, stare de suspendare dintre viață și moarte: „Am eu tac și nimeni nu trăiește / viața descoțită de cuvinte ca un bustean dus la vale cu cărta / cu clorhinchiștii, rușinat ca de o porție: „am să rușinez și totuși scriu / poate că scrisul e o altă formă a materiei / ce nu are parte de moarte / ci doar de oprire.” Estetismul substanțial are privilegiul că își poate decide dispariția, oprirea, act de imens orgoliu, în care orice estet este recunoaște, iar lăntenita neșgură care îl alimentează e o agonie, stare de suspendare dintre viață și moarte: „Am eu tac și nimeni nu trăiește / viața descoțită de cuvinte ca un bustean dus la vale cu cărta / cu clorhinchiștii, rușinat ca de o porție: „am să rușinez și totuși scriu / poate că scrisul e o altă formă a materiei / ce nu are parte de moarte / ci doar de oprire.” Estetismul substanțial are privilegiul că își poate decide dispariția, oprirea, act de imens orgoliu, în care orice estet este recunoaște, iar lăntenita neșgură care îl alimentează e o agonie, stare de suspendare dintre viață și moarte: „Am eu tac și nimeni nu trăiește / viața descoțită de cuvinte ca un bustean dus la vale cu cărta / cu clorhinchiștii, rușinat ca de o porție: „am să rușinez și totuși scriu / poate că scrisul e o altă formă a materiei / ce nu are parte de moarte / ci doar de oprire.” Estetismul substanțial are privilegiul că își poate decide dispariția, oprirea, act de imens orgoliu, în care orice estet este recunoaște, iar lăntenita neșgură care îl alimentează e o agonie, stare de suspendare dintre viață și moarte: „Am eu tac și nimeni nu trăiește / viața descoțită de cuvinte ca un bustean dus la vale cu cărta / cu clorhinchiștii, rușinat ca de o porție: „am să rușinez și totuși scriu / poate că scrisul e o altă formă a materiei / ce nu are parte de moarte / ci doar de oprire.” Estetismul substanțial are privilegiul că își poate decide dispariția, oprirea, act de imens orgoliu, în care orice estet este recunoaște, iar lăntenita neșgură care îl alimentează e o agonie, stare de suspendare dintre viață și moarte: „Am eu tac și nimeni nu trăiește / viața descoțită de cuvinte ca un bustean dus la vale cu cărta / cu clorhinchiștii, rușinat ca de o porție: „am să rușinez și totuși scriu / poate că scrisul e o altă formă a materiei / ce nu are parte de moarte / ci doar de oprire.” Estetismul substanțial are privilegiul că își poate decide dispariția, oprirea, act de imens orgoliu, în care orice estet este recunoaște, iar lăntenita neșgură care îl alimentează e o agonie, stare de suspendare dintre viață și moarte: „Am eu tac și nimeni nu trăiește / viața descoțită de cuvinte ca un bustean dus la vale cu cărta / cu clorhinchiștii, rușinat ca de o porție: „am să rușinez și totuși scriu / poate că scrisul e o altă formă a materiei / ce nu are parte de moarte / ci doar de oprire.” Estetismul substanțial are privilegiul că își poate decide dispariția, oprirea, act de imens orgoliu, în care orice estet este recunoaște, iar lăntenita neșgură care îl alimentează e o agonie, stare de suspendare dintre viață și moarte: „Am eu tac și nimeni nu

radu cange

Un Bărăgan apropiat

Pământ străbun, de cînd e lumea lume,
Pământ sfîos, trup tandru de fecioră,
Pământ bogat și cunoscut anume,
Tu, strună-nînsă, suflă de vioară,
Imi cîntă și-acum golopul surd din vise,
Prin care orizontu-ți cîntăi;
Ca din senin, copil străin visat,
Un murg ce-n salturi îl încălceai.

Tu, dar nespun, tu, zboru-mi dintre dropii,
Ce mult aș vrea din nou să mi-te-apropii!

Implinire

Cînd stai și se topește inserarea
În porumbiști sau în secora blîndă,
Gîndești ca un țărăn de cîmpie,
Care-a scăpat de clipa cea flîmîndă.

Să-ți fie toți copiii-ndestulați
De piinea aburîndă din cuptoare,
Ce-al semănat-o-n brazda necuprînsă
Într-o solemă, de nespun, visare.

Să intri pin-la briu în via coaptă,
Ce dă alt rod acum și pentru tine;
Iubirea ta-i mai mult decît o șopîă,
E-o mulțumire, în adine, de sine.

Aram în Bărăgan

Vremuia, în noapte, pe cîmpie și pe cose,
Mă vream liber, prunc nevinovat,
Cînd în zori pleacă țărani la arat
Și eternitatea pentru-o clipă stase.

Auream cu lacrimi razele din geam,
Bănuiam un freamăt în pămîntul crud,
Și pe coarnele de plug visam,
Că-s urcat în crengile de dud.

Și vedeam o mare: oameni și pămînt —
Zăbateră duioasă, parcă o șiam.
De am fost copii, încă tot mai sint
Și-am visat că-n Bărăgan aram.

Pe inserat

Pe inserat,
cîinii amușiți încă
glezna dogorîndă
a prafului.
Numai eu,
visător ca o
solție pingătora-
mă apăi cu disperare
de amîntirea opei.

Am visat

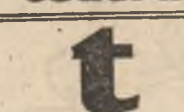
Am visat că ploua cu pămînt fulgerat,
Bărăganul creștea însă parcă scîdeea,
Vitul meu de demult chiar fusese arat,
Numai tu te plimbi, între dinți, cu-o loalea.

Mi-era teamă de umbra îndaltului ruc,
Mi-era teamă că rizi și lăleaua îți cade,
Mi-era teamă că apa stîtută o să sece,
Că înundă cîmpia cenuși cavalcade.

Dar de mult te doram — o nespună strigare;
Te priveam în oglîndă cu adîncă mirare.

teatru

Înaltul de orice, se cuvîne să spun
că Teatrul de Stat din Arad se află
într-o perioadă bună. O echipă de
actori tînză în spirit, ambițioși și be-
nefici direcționată de regiștrii ce se
pot numi încă proaspăt absolvenți, a
produs în ultimii doi ani câteva spec-
tacole interesante, între care Caragiale,
D'ale carnavalului și excelenta feerie
a lui Goldsmith, Noaptea încercă-
turilor, ambele în citirea lui Ștefan
Iordănescu, precum și Scene din viața
unii bădăran de Dumitru Solomon,
văzută de Virgil Vătăș ca o satiră cu
compunși fantastici.

Un alt tânăr director de scenă, Radu
Băieșu, a propus înțelegerea unei co-
medii celebre, Cîinele grădinarului, de
Lope de Vega, într-un fel neașteptat,
vel puțin pentru mine. În noua sa in-
terpretare, aerul de farasă comică,
tradițional piesei, dispărea, lăsînd loc
dramei cu elemente de critică socială.
Diana, contesa de Belfor, cu farmec
și subtilitate întrușchiată de Ga-
briela Cuc, este o reprezentantă tru-
fășă și dură a nobilimii. (Actrița își
rostește replica și cu un anumit accent
dramatic, ce dă mister personalului).
Relația sa amoroasă cu Teodor, se-
cretarul dispus să parvină, a devenit
aspră. Atmosfera e încordată, cuvî-

...P a sub prînzisor, nu mai țîrziu, că-
rutele de țîrș se însingură la drum,
sore Tufeni, cu alde Tulică în cap.
Asta încucuse, ca mai bătrîn, să
adune zarzavagii după obicei; ajungea la
poarta omului și-l striga cum îl venea la gură:
„Hai cu noi, Mărin Doveac / fiindcă-i dai babii
colac!" și, așa era, nea Doveac, da de po-
mană pentru mulțere cît ea încă îl muncea pe
bătătură: „Să aibe, zicea, să aibe d-acu pe
lumea-aialtă!" iar baba-l lua la draci, cît mai
pe ocolite și pe bombănite, numai ulița
să-l știe.

Tulică se oprea apoi în dreptul altuia: „Să
vină Badea Neguță să ia beni cîte-o căruță!";
negustor mai păgubos ca Neguță așa greu di-
bului; ori ținea la preț pină la spartul țîrgului,
cînd vindea marfa, oricum ca să scape, ori o
fîtuia de la început, pe ce-apuca, și bătea din
buze mai țîrziu, uitîndu-se că-i crește prețul.
Chiar și la Tache și lui Chisaru, om aspru și
umbrărit în podul palmei. De-a stînga lui, Pe-
tria, mînușă tînză, care și-o aducuse din
Ursoaia, anul trecut, mînușă frumoasă; și ea
mi-lie în cruceaște dinainte, peste zăbulul larg
și umflat în dreptul burții după cum s-arăta,
treceuse bine de gase luni.

— Ce e, bă, Pavele, cu tine cocoțat acolo?
— L-a luat în primire rîzind, nea Tulică, pe-alde
Licură al mic. Ori vrei să te-nînzi după
niscaiva creșe?

— Era un cires pe-acolo, numai frunze, lîngă
pătulașul de la poartă, se sprijinise căruța în
umbră lui; umbră, cită se mai ținea, că, de
curo, din septembrie, gîlbeneau și frunzele,
gata să pică.

— Nu pot, bre, să mă-nînd după creșe, l-a
răspuns Pavel, în dorul lînil.

— Păi, de ce, mă, ce-ai?
— Mă ține, bre.
— Ce te ține, mă? nu l-a slăbit celălalt, cu
bobolul de rîș prîponit în git.

— O vină.
A hobat niște cepe alde Tulică, de parcă
tocmai l-a miruit careva în creștetul capului:
O vină, 'ai? L. E-te-le. Ai văzut? Uite
c-a rupt pedicula și-ăta al lui Licură...
Mersă la pas pină la răscrucea de zece
kilometri, leșind pe urmă spre Balaci, în cîmp
deschis, printre izlazuri și miriști și printre
locuri cu porumbi neculeși încă. În marginea
aștului Balaci, la vremea nămiezelui, trecură
pe lîngă un fel de aerodrom (era și-o cazarmă
acolo) apucînd, tot pe drum, cîmp, drept
spre Ciolănești. De-aici, pină la țîrș, nu mai
vedeau căciula de rîmă decît dintr-un singur
cătun, la Baldoinesți; în jur cît prindea privi-
rea, doar pămînturi netede ca-n palmă, sece-
rate perie și, pe alocuri, văioage năpădite de
crînguri vîntuși, ori deltoare abia ghicite, di-
naintea cărora își făcea cărcama vreo fîntînă.

— Nea Tulică, țipa Petria, moartă de sete;
apa din ulcioi se ciocise de-acum. Mă, nea
Tulică!

— Ee?... Ori ce 'ăși?
— 'Ai, bre, că nu mai e mult, eu și?...
— Păi, ajungem noi, pină dă lumina! o
liniștea în ris. Ajungemem, aha!

— Auuu! dondănea Pavel, ce morții! Nu
dece nici întinerul, dă lumina?
— Așa, ca pe inserat, mai c-un popas, mai în-
demînd căli din gură, să-lu izlazul Baldoines-
teștilor. În lungul unui lac.

— Petrioai! striga și Tulică, rîzînd. La uite,
bia, colo, cum se răcoare unii.

— Într-adevăr, pe malul lacului, erau prăvălit
în larbă vrei doșpe înel, bărbăți, femei și copii,
cu îmbrăcăminte după cum se zărea, ce de oras:
boccelute și legături de toate mărimile, ge-
mantane, stăteu strămădite pe lîngă ei. Se
ridicaseră, care în capul oaselor, care într-o
rînă, mijind ochii la căruțe.

— Auzi, bre?... Chiernă nea Mărin Dove-
vneac, pe alde Tulică. Ori ce stă picu-ăsta de
creștin pe-acole?

— Sînt polonezi. Mărine. Refugiati, mă, și
cunosc după hainele albe albăstre... Păi, nu ști
ce urgie e la ei?... Cum a venit înți septem-
brie, gata, le-a și intrat neamtu în țară.
Urgie?... Păi!

— Rădă din urmă, și vocea lui Chisaru:
— Ia oprește, bă, nițai!

— Si, fără vreun alt cuvînt, lepădă hăturile pe
capul leucii. Din legumele pe care le-avea el
în căruță, din ce se brodia pe la grădinarul
ăllătu, umplu un cos cu vîrș; se duse de-ă
așeză dinaintea străinilor.

— Fraților, luați și mincați! le spuse. Și
înțărîți-vă!... Că n-o fi numai rău pe pămînt.
Unul dintre oamenii aceia, săltîndu-se în
piciorare, scose palaria de pe cap și îl mul-
țumi, cu o mină pusă în crucelul pleștelui. Pină
să se ridice și alții de jos, alde Chisaru scîpă
un „Ai noroc!" și zvînic la stînga-împrejur,
apre căruțe.

...De la Baldoinesți, o țînză la sir, cînd cu
„hart" și cînd cu hăt", tot către mlăzăși. Pe la
sprîsul felinarelor, străbătuseră Ciolănești și,
dincolo de sat, dădura, din drumul Roșiorilor,
în izlazul boierului Goronescu, pe pămînturile
căruiă își desfășura aripile țîrgul. Ocoliră prin
dreapta zeci și zeci de căruțe, pină-i găsiră pe
grădinari și traseră în rînd cu ei. Se-ntunerici
de-a binelea pină desbămară caii și-i pregă-
tiră, la repezeală, culcuzurile.

De peste tot răbătău chenzări zorite, ne-
chezături, scriștelii într-o învălmășeală care
împlinzea pîc la încă subțire a nopții.

— Din ce parte veniți, țaiță? întrebă tare, cu
o voce spărtătoasă, unul dintre vecini.

— De la Urcuieni, îl lămurî Tulică, spun-
du-i în acest fel și ce marță are de viznare.

— Băaaa, atunci ne brodirăm î glășui omul
din nou, dezamăgit acum, și ceilalți înțeleseră
că era de la Udup, fiindcă numai de-acolo mai
veneau grădinari cu căruțe întregi de morcovi;
și se feriau, pe drept cuvînt, să stea cu țîrș-
turile lor pe lîngă urlieniari.

Peste noapte fîșură de pază, unul după al-
tul: Tulică, Mărin Doveac, Pavel și al lui
Chisaru. Le era de zarzavat, dar, mai ales, de
cal, cu toți paznicii boierului, anume tocniți
să umble după hoii, începînd din noaptea asta
și pină la spartul țîrgului.

De cu zori, cît nu-viașe bine lumina, grădi-
narii porniră să-și aranjeze legumele și să le

bătrîn decît cel al lui Lope de Vega
și sigur, mai puțin viabil.

Chiar și așa, spectacolul e consec-
vent cu premisele sale numai pe
alocuri. Gabriela Cuc abandonează în
partea a doua subtextul roștrii,
eroinei devenind banală. Dan Covrig
și Doru Loșif, jucînd cei doi preten-
denți la mîna Dianei, ajung la glume
ce tin mai mult de clauderie decît de
drama intenționată de mînzăneș și
coboșar chiar sub mijloacele comice
sile teatrului în general. Virgil Mîl-
ler, în rolul determinant al lui Teo-
doro, e inegal și dincolo angajat în spi-
ritul montărilor. Mona Tina, Emilia Jur-
ca și Vasile Grădinaru, în partituri
scurte, joacă fără nerv într-un specta-
col pe care nu l-au asimilat.

Forța și expresivitatea lui Dan
Antoci, în schimb, sint străgătoare.
Actorul contribuie hotărîtor, asituri
de G. Cuc, la dezvoltarea intențiilor
unui corp artistic nefinisat și greșit
orientat, după părerea mea. Tristan e
conceput ca fiind deoptrivă poltron și
cîstîit, prea naiv totuși, pentru jo-
cul periculos în care intră. Ion Cos-
tea, Iulian Copaceu, Călin Stancu se
realizează și ei, cu profesionalism, direc-
ții spectaculare.

Doru Păcurar îl îmbracă cu precizie
caracterologică pe autorii acestui ex-
periment scenic. Și poate că lui Radu
Băieșu nu l-a reușit renovarea ace-
stei piese clasice. Dar e de reținut că
a încercat.

Radu Anton Roman

aurel maria baros

Înima țîrgului

dea față. Alde Tulică împletise un fel de funie
din vreo sută de morcovi, numai unul și unul,
țîrș amnase de loitră; Chisaru îl stivuisse în
grămazi înalte, cu niște giugi, cu moț; nea
Mărin își făcuse în jurul lui un rotocol din
chite de morcov, între care ședea, ca un pașă,
pe colacul picioarelor. Se-apucase și Petria
să-i dea la mînă lui Pavel legăturile: ridică-
seră două stive rotunde, ca ghizdurile unei
fîntini; între ele, albă, se revărsa, grămădă,
țelina.

Jur-împrejur, fortotă; oamenii mîsunau pe
lîngă căruțe: petreceau peste roți plectid din
lanțuri groase, legau de gitul calilor, vorbin-
du-le în șoaptă, cite-o tralță cu grăunte, furu-
șau sacii goi în lada căruții, căuțau pe de lături
să vadă ce-ar mai fi de făcut.

La lumină, cu marfa aranjată frumos, fie-
care își aștepta clientela. Al lui Licură, după
un gînd care nu-i da pace, se puse de-l strigă
pe Chisaru.

— Bre, nea Tache, lasă-l pe băiatu-ăla al lui
tăle să mergem și noi pin țîrș...
— La ce, băi? Că n-are nici-o para... Să-și
facă singe rău?
— Păi ce, eu am? Acu e bine, cît a pungă
goală!

Băiatul Chisarului nu-și deslipi buzele, nu
ridică ochii de pe morcovi.

— Hai că merg eu, hotărî pină la urmă, îl
bătrîn. S-o duse și el mai încolo, cînd o ter-
mena careva de vîndut... Cu nea Tulică se duse
că termina primu... La sigur!

După ce-l mai scîpă și băiatului citeva
vorbe, alde Chisaru o luă. În urma lui Pavel,
spre coada biciului. Cînd să-l întrebe de
nevastă, își dădu singur seama că așa cum era,
Petria n-avea ce să caute în țîrș, printre alvî-
țari și vînzători de turta dulce, alune americane
și ficstic.

De la grădinaru încolo, și cu puțin, ciubere
și butoaie se înștrau nenumerăți; pe urmă,
olarii, cu sutele, împinziră izlazul de-atîtea
ciuburbi scoase din pămînturile lor de-acasă;
îi puneau biciuța și strachina-n brațe, pe
nimic. Scăpat de el, te pomeneai peste maldire
de țîmuri și mături, peste moame de costuri
și cheltele, pe care ti le băgau sub ochi ruda-
rîi. Meșterii lingurari și copăierii, căldărarii —
cu vedre noi de aramă, țiganii ciurari, fierarii
— cu vîtraie, sale și țîrașe, securi și cutioale,
foșfecii și zăle de toate mărimile, băgeau să
cumperi ceva, dulci la gură, scîzînd prețul la
jumătate de cum te îndepărta c-un pas.

Amestecați printre zîțari și lăieți, care-și
scuturau pletele negre păcură tot strîngîndu-și
marfa, printre croturari și vîtrași, bunii
să-neurce locul cu nimicurile lor, alde Chisaru și
băiatul lui Licură abia răbătăură înșop.

— Veneau, mai întii, sub umbrare de frunză
verde, curelarii, și cu hamuri, hățuri, bice, și

și chimire; de-a stînga lor, cojocarii, tot la
adăpost, își puseseră, în văzul oamenilor, piep-
tarele și căciuliile, pieile argășite. De-aici, ta-
rabele — cu stămbură viguri de pină, dîmie,
pacuri cu bumbac de ureauă, vălțuci de lînă.
Urmau porojieni, marchidanți mici și mari,
care-și desfășeau mărunțurile lor scilpitoare,
strîngînd să-ți ia auzul:

— Undrele, bricege, mărgelile! Arnici și
teștele!

— Furci și spete, pentru fete!

Dar, văzură cît doi, biciul înflorea cu ade-
vărat de-abia în dreptul circuiilor. Lumea

incă nu dăduse năvală, însă mirosul de mici
și de frîgărui te alurea; vinul, limpezit, în
botane mari, aștepta sub înginerarea zorilor,
alb, galben ca undelemnul, rozalii, roșu sau
bătînd în negru ca singele bozului. Primii mu-
șterii, căzuți după o noapte de drum, săltau
pasul, făcîndu-și loc încoașe.

Dincolo de circuiii îmbulzeala era gata, pe
ăi cu susan, bomboane, alte caracaciuri și
miere-țierie. Fîcăci și fete, grămădă, pe ta-
rabele cu ciubete și turta dulce; eșier pe bra-
găii, pe limonagii, își prăpădeau ultimul
bănuș pus la păstru de cine știe cît timp. Copii,
înțești de plîns, jucau pe-alături pămîntul în
piciorare; mîncau din ochi mormanele de dul-
ciori, adică era musai să le-amăgești gura
cu ceva.

— Pe-aici este de stat numai cu mîna-n

melania cuc

Ana și soarele

Mi-au înghețat cîntecale
De ațita jar depărtat,
În cer, balanța respiră
Doar pe jumătate de fapt și
M-ai momit Meșter
Cu o lumină de peste an,
Și iață-mă-s, femeie-Soarelui,
Trebuie să-mi opresc umbra pe cadran.

Ana și oglinda din vișină

De atîta așteptare
Iarbă mă învîluie
Stropul de sudoare
Din care visez fructul
Întrebindu-mă dacă nu cumva
Țîpîile mele au uitat
Rostul pămîntului.
Între două limbi de ceasomic
Pînă prin care să trec
Deși-s cu mult mai frumoasă
Decît strălucirea de coasă,

Ana și clipa

Deși-s cu mult mai tînză
Decît pictura de purpură
Pe care tu,
Vișină care ai fost odată
Mi-o așezi ogîndă, pe față,

Manole și Ana

Cite clipe
Mi-au trebuit
Pentru a te scoate
Femeie

Din sid;
Semn că încă ne mai iubim
Sînt toate doinele
Din care
Pirgum depărtările.
Nu m-ai huiit
Nici nu m-ai lertat...
Cit mi-a fost de teamă
Că-n strînjirea pietrel
Ai încurșînt, Ană!

Ana și clipa

Un teiger de frunze roșii
Deasupra inimii,
Celălalt talger
Rotunjit din sudoarea zidarului.
Ascunde bolnavul de sare
De cite pietre ajutoare
Al avut nevoie, Manole?
De cită neninște
Pentru îndrăznețiile tale...
Mie mi-ai lăsat țina
Și mersul pe Virful țăcerii,
În gînd:
Aștept cumințit la rînd
Clipă de clipă
Să-mi cozi în brațe
Pingînd.

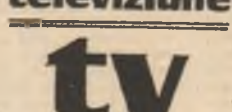
Sperăm ca atunci cînd e vorba des-
pre autori amatori, despre tentative
de acest gen incurajate cu generozita-
te de redacția teatrului a Televiziunii,
să fie specificat în generic alături de
numele autorului, profesia, meseria,
locul de muncă sau eventual locul ob-
ținut în festivalul „Cîntarea României”
ca să înțeleagă și telespectatorii mo-
vile algerii și efortului depus de o
echipă de realizatori.

Revenind la piesa care ne-a prile-
juit aceste rînduri nu putem uita ex-
celenta distribuție în care cei foarte
proaspăt intr-ale actoriei au strălucit
prin farmec, spontaneitate, pasiune și
finesc: Dana Șirbu delicată, (distribu-
ție prezentă, compunind inteligent un rol
greu, Cristian Sofron într-o expansi-
une de talent care ne bucură, Marieta
Niocla, o frumoasă care știe să fan-
dă și să compună cu finețe și gînd-
cioc. La fel de inspirați în rolurile
lor: Coca Andreoneșcu (o soacra super,
cu mare știință la mîci rătăcîti de
apartament aparent inofensive), Virgil
Andreescu (un actor într-o remarcabilă
ascensiune, cu un firesc plăcut care
cîștigă mereu teren în opțiunile re-
gizorilor). Răzvan Vasilescu (distribu-
it într-un rol devent tipic pentru el —
băiat bun, dar cu lipsuri).

Cu o postpreocupare reușită, cu im-
agini de film semnate de cunoscutul
Traian Roșcovanu și o vizibilită un-
tate a muziciei de echipă condusă de
astă dată de experimentatul Constan-
tin Dicu, piesa Grădina cu trandafiri
a reabilitat ceva din marea noastră
descumpănire legată de felul în care
poate fi găsit textul de teatru care
poate fi montat la televiziune.

Cleopatra Lorințiu

televiziune

Textul care ne trebuie

Dacă în fața unui text preluat nu
de mult de redacția teatrului TV pri-
veam stupefăți și nu ne venea să
credem că o echipă de actori și re-
gizatori își încercau puterile cu niște
replii acti de naive, de forțate, pîn-
du-ni-se totu o farsă (mă refer la
textul semnat de C. Firuță, Regăsi-
rea, regia Nea Cosmescu) la recenta
Grădina cu trandafiri de Andi An-
drieș, regia Constantin Dicu) am sim-
țit binefăcătoare prezența a unui
dramaturg.

Un conflict bine încheiat, declansat
ar dori cu bărbatul visurilor lui să se
pletie într-o poveste cu ceva morăli
(la urma urmelor binevenită)... dar și
cu mult farmec. Scriitorul ne-a dove-
dit încă o dată că trebuie să știe crea
personaje de actualitate plauzibile, să
facă acest lucru cu plăcere și atunci
ele pot deveni viabile, valabile, atrac-
țioase. Îți pot lăsa o inimă plăcută de
amintire. Și așa s-a întîmplat cu me-
canicul de locomotivă care în sfîrșit
după zece ani de călătorii și singu-
rătate s-a îndrăgostit în sfîrșit și s-a
hotărî să-și dregă viața, luîndu-și o
nevastă, așa s-a întîmplat cu băiatul
lui care creștea cam ca o burulană,
cam în voia lui, fermecător, inteligent
dar cam ghidus, cam nepăsător, așa
s-a întîmplat cu „silitoarea clasici”

PROSA

VICTOR BARBU, Tirgu Jiu : Citeva zeci de texte care ar putea alcătui o foarte frumoasă carte de poezie, spre bucuria cititorilor și în beneficiul investigației lirice de expresie română. Poetul, aparținând prin vîrstă, dar și prin orientarea lui spre cotele înalte ale unui lirism expurgat de balast verbal, generației '70, — a mai figurat o dată în chenarul Foștel, sub numele (pseudonim) de poetului și criticului Gheorghe Grigurcu, a cărui poezie pare a fi, pentru Victor Barbu, modelul nemăsurat :

"Tirgu Jiu e un mic oraș sobru de culoare albicioasă a prundișului pe care Jiu îl împărsel pe mari suprafețe, a dealurilor apropiate și a muștelor ceva mai îndoite, vibrând într-un orizont palid, rarefied. Faimosoase monumente brâncușiene își aduc contribuția stilizată la configurarea acestui leagăn de piatră moale, poroasă, parcă nemulțumită de sine. Ceva nostalgic și lîncez plutește în văzduh. Pus în situația de a înălța cîntecul, poetul, înțelegînd o estetică, citește cu interes versurile unui autor localnic, versuri de contrastare cu aspectul rezervat al urbei. Numele autorului / Victor Barbu. Producția lui / o deschide neretinită spre natura plină de culoare și freametă, brăzdată de energia metamorfozilor. Așadar un corectiv al notelor incolor, placide pe care o posedă natura

alevea. O generoasă trîre a spațiului, încercat de prodigioasele înfățișări dense ale vieții, pe care sensibilitatea le captează într-un chip specific, pe care condeii lirici le rețeste în, adesea, ingenioase, convingătoare metafore. Victor Barbu ni se arată un virtuoz al imaginilor exuberante, ca niște transfigurări carnoși cu fragede petale îndesate, în care parfumul cîntă iar undele sonore se convertesc în languoase mișcări. Sîruri de corespondențe lucrate migălos îndrăzmasimiza unor lecturi de bună calitate. Luciditate, rafinament, mult simț plastic, lată însușirile în temelul cărora așteptăm texte tot mai coerente, mai responsabil cristalizate, reprezentative pentru evoluția a ceea ce socotim o autentică vocație".

MARIUS SIRBU, Lugoj : Ce se întîmplă cu dv. ? Imi amintesc că v-am citit cu foarte, foarte multă vreme în urmă, pe vremea cînd erati adolescent, citeva grupaje (nu mai știu dacă au intrat sau nu în "Caietul debutanților") : textele erau destul de confuze, trădau însă o sensibilitate în alertă și frenesia (ușor disperată) a căutărilor unei formule. Astăzi situația este drastic modificată, textele sînt sarbete, paupere și obosite. Singurul ceva mai viu este Eragul (în memoria lui Jacques Brel) : "destul gloriu, gansonete nebanuțate și aburii ca dragostea / mai ferește-mi buzele cu spini și vei lubi / tăcerea stelarilor cutia rețelilor din suflet / flăginta de dincolo de coridor clinchet / de fulgere anemice șampanie proaspată etc., enumerarea conținutului surprize lipită din păcate de orizont și coerență poetică.

ION STAIUC, Timisoara : Sub un motto din Alexandru, — Nouă peisaje pliante (plus unu) ; autorul pare a-și propune un fel de replică la pastelul tradițional, în sensul că rezultatul din această Conversație dedicată lui Nichita Stănescu : "Spune-mi citeva cuvinte despre iarnă / Vorbeste-mi de fotosinteza zăpezii / despre albul probabil / despre dramele vegetale / ale copacilor / Vorbeste-mi bătrîne, sfîșier de fulgi / Vorbeste-mi bătrîne, armurier de imagini". Formula aleasă, însă, nu convine și nu convinge; sinteză de cite două strofe, de aparentă parnasiană, a căror falsă încercare rezultă din limbajul tehnic utilizat și nu din sensurile care ar trebui să întemeieze (for) să dea idă planuri superioare ale realului. (Ex. : "Clepsidra scade

Era într-o vară
Era într-o vară și ramele ferestrelor
se făcuseră cenușă,
Era într-o vară cînd mințile frigau în linie
în palme ou mizeriei,
Era într-o vară cînd pe colină pasărilor
atîns de vînt
Reinventau spirala.
Era într-o vară cînd osmosul era far
și plînsul era lute ploaie coperind urmele
de zimbru.

Pe un munte
de la nemăcară la increment
nu e decît o căpșoară
pe un munte —
dreaptă măsură
care amînă intrarea
în cere.

În prag
Am deschis usa. Stăteam în prag.
Am vădit la mine compasul, rigla, astrolabul,
busola,
cîteodată un greier
pierdut din linia celei care plecase
ceva mai devreme.
Să închid usa nu mai puteam; mereu
s-ar fi întimplat la fel.
Treceam de la o stare la alta, nu mă
regăscam.
Luna stătea în prag și mă visa.

Urc muntele
În felul acesta înaltăm prin viață,
Imi arată rîul păstrîndu-l care tocmai ținește
deasupra un val.
Acesta e răsplată ochilor care vîd,
acesta e visul celui care a avut țîria
să treacă prin toate cele șapte zile.
Se înnoțează.
Urc muntele de parcă-l cobor.

Pe la amiază
pe la amiază omul a aflat că
timpul născut odată cu el lemnul-1 cioplieste
și cîntă din gură.
poate Enoh stie mai multe, oricum,
dintre zece planete
dura una e locuie.
crește și descrește luna,
ploaia și ninge peste schimbări.

Chiar dacă
Omu-1 născut să pună rîsad de păduri
o viață întreagă
apoi să străbată cărările în euritmii.
Chiar dacă uneori visele sînt destrînzite
parabola rămîne.
Mi se pare că toate acestea le-am mai epus
pe vremea cînd
primul amurg coborise în adîncul întinții.
Victor Barbu

REMEMORĂRI

Întîmplări bizare

Am dormit două nopți în nordul Finlandei, într-un fel de orășel foarte apropiat de cercul polar, în casa unui poet finlandez. Era fiul unui mare industriaș din partea locului. Tatăl său, un bărbat solid, trecut de șaptezeci de ani, avea un obraz dur învelit într-o inexplicabilă tristete. Locuim într-o cameră de la etajul întâi al vilei ridicate în burta unui deal plin de stînci cu forme ciudate și pînă pîlci. În vîrtul dealului se înalță un turnuleț de formă octogonală terminat cu geamuri colorate.

În fiecare noapte, după ce părăsirea holului spațios, puteam să observ din camera mea ce dădea spre grădina cum geamurile colorate ale ciudatei construcții se sting și se aprind intermitent semnalizînd ca un far în lumina lăptoasă a nopților albe. În ziua pîcării l-am întrebat pe poetul finlandez care era sensul și explicația acestor "jocuri de lumini". S-a gîndit o clipă apoi mi-a răspuns că tatăl său, în fiecare noapte, se duce să se roage la urna funerară a unui frate mai mare, pilot de vîntoare, căzut în cel de-al doilea război mondial. După ce a avut loc în fiecare noapte, de peste treizeci de ani, noaptea de noapte. N-am mai pus alte întrebări. Deși așa fi vrut să știu ce traseu urma bătrînul tată pentru a ajunge în vîrtul dealului. Fiindcă de la geamul camerei mele aveam o perspectivă clară și cuprinzătoare a pantei terminată cu acei ciudați monumente săi, în lumina difuză a "nopților albe", n-am văzut pe nimeni nici urcînd, nici coborînd panta domoasă...

2.

Creed că am mai scris despre acea misterioasă femeie blondă pe care am văzut-o cu o zi înainte de a pleca spre Podușire înalte la o manifestație consacrată Zilei Naționale a Mongoliei. Stătea lângă mine, în aceeași tribună rezervată oaspeților străini și părea nelăcomă și

3.

O singură zi, pînă la apusul soarelui am stat la Opatia, un mic port pe țărmul Adriaticei. Eram conduși de un arhitect croat iubitor de oameni, care urma să ne găzduiască două nopți în mica sa vilă aflată chiar pe malul mării. Am hoinărit pînă spre prînz pe plaja fără pic de nisip, seducînd însă de limpezimea incredibilă a apei. Era început de noiembrie, o toamnă prelungită și caldă. Sezonul balnear se terminase și localnicii își reparau ambarcațiunile și făceau curățenia generală de închidere. Am prînzat într-un restaurant modest, al cărui proprietar era coleg cu însoțitorul nostru și care, la pensie fiind, deschisese acest local sezonier. Ne-a servit deșul localului în persoană, deși măna avea caracter de restaurant familiar. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd sîmbăta se începuse să se scurteze familia. La început calm și deosebit de amabil, pe măsură ce trecea vremea, patronul localului, născut și crescut pe acele locuri devenea mai neliniștit. Își masca cu abilitate ciudața stare de care fusese cuprins. Pe la cînt, înainte de apus, tocmai cînd

SIMENON ȘI LUMEA LITERATURII SALE

Georges Simenon la cei 85 de ani ai săi, cu aspectul său de rafinată siretenie și cu pipa veșnic în gură este, fără îndoială, una dintre referințele paradigmatiche ale romanului polițist. Comisarul său, scutulul XX, cucurindu-și acești importanți de care se bucură, de exemplu, Hercule Poirot.

liberat în cea mai mare parte prin romanele mele.

Gratie acestui interviu facem cunoscintă cu psihologia particulară, cu conceptele de literatură, și, în definitiv, cu viața și cu opera unuia din cultivatorii cei mai faimoși ai genului, romanul polițist, care după judecata lui Borges „a menținut într-o epocă de literatură haotică ca a noastră, virtuțile autorilor clasici: început, parte centrală și concluzie”.

Intrebare. Cind ați avut dumneavoastră revelația vocației de povestitor? Răspuns. La 13 ani, la fel ca orice tânăr de vârsta aceasta, scriam niște povești foarte proaste. La 16 ani am publicat primul meu roman: „Au pont des Arches”, o lucrare tot atât de proastă ca și poeziile. Puțin mai târziu am scris alt roman, plin de culori și de speranțe, de personaje pitorești, din climatul orașului Liège.

Intrebare. Ce lecturi și ce autori au exercitat o adevărată influență asupra dumneavoastră? Răspuns. În special autorii ruși, pe care îi citeam la 12 ani, pentru a scrie o povestire. În romanul „Pedigree”, mama mea ținea o pensie și printre clienții se aflau câțiva studenți ruși cu care m-am împrietinit. Preferații mei erau Anton Cehov, Nikolai Gogol și Dostoievski.

Intrebare. Dumneavoastră cindva ați scris: „Intodeauna am simțit oroare pentru lumea literară”. De ce? Răspuns. Și continui să am oroare, pentru că niciodată nu am simțit că fac parte din ea. Tot așa cum îmi produce oroare cuvintele literare, mai ales dacă este scris cu majusculă.

Intrebare. Există vreo zi din viața dumneavoastră pe care vreți să o reținuți? Răspuns. La vârsta mea sunt multe zile din trecutul meu pe care doresc să le întințesc în amintirile mele; însă nu pot să-ți indic nici măcar una singură.

Intrebare. Și vreți pe care nu vreți să o reținuți? Răspuns. Sunt nevoit să-ți dau cam același răspuns. La fel ca toți oamenii am trăit zile ferice și zile dureroase. Vreau să-mi reamintesc numai primele. De celelalte m-am

Intrebare. Care a fost, care este metoda dumneavoastră de lucru? Răspuns. Nu știu dacă se poate vorbi despre metodă. Sunt, în primul rând, un intuitiv. Ceea ce nu m-a împiedicat să urmez vreo regulă pentru a înfrunța și a scrie un roman.

Intrebare. V-ar deranja să intrăm în detalii? Răspuns. În primul rând, lungi plimbări solitare până ce mi-lăscă ceea ce eu numesc ideea luminoasă, adică, un personaj, și, chiar mai bine, o ambianță. Unde trăiește această fun-ctivitate? Am nevoie să știu totul despre el: lucrurile care îl înconjoară, trecutul său, copilăria sa, adolescența sa, profesia sa. Dintr-o manieră sau poate pentru că am făcut odată și mi-a prins bine, cind am început să notez pe un plic de doi bănuși bucată numele diverselor personaje, virsta lor, adresele lor, uneori chiar numerele lor de telefon. Dau mare importanță numelor, la fel cum făcea și Balzac.

Intrebare. Și cum s-au terminat lucrurile? Răspuns. Bătrînul Fayard era considerat ca unul din cei mai buni editori din Paris, pentru mironul său fin. La sfîrșitul discuției eu am rămas ca paralizat. Atunci el adăuga: „Scrie-mi 12 povestiri de felul acesta pentru a publica publică una în fiecare lună”.

Intrebare. Care este originea numelui Maigret? Răspuns. Dar un muncitor, deoarece maigret înseamnă slab, sfîrșit; cu toate acestea personajul dumneavoastră... Răspuns. Nu cunosc absolut de loc originea numelui Maigret. L-am întrebuit în două din romanele acestea pe care eu le numesc „scapare”, care au o oarecare similitudine. Nu m-am gândit niciodată la contrastul între semnificația adjectivului maigret și vîntul mare al comisariatului.

Intrebare. Ești stu de dumneavoastră închinat la televiziune și se transmite vreun film despre Maigret? Răspuns. Independent de calitatea filmării, gîndesc că nu poate avea corespondență cu ideea pe care eu mi-am făcut-o despre personajele mele. Este la fel cum eu intinț pe unii din fiii mei cu obrazul de nerecunoscut după o operație de chirurgie estetică.

Intrebare. Să ne mai amintim o dată de Borges care a scris că „romanul polițist, într-o epocă de literatură haotică așa cum e a noastră, păstrează virtuțile autorilor clasici: început, parte centrală și concluzie”. Și dumneavoastră aveți o stimă așa mare pentru acest gen narativ? Răspuns. Nu gîndesc ca Borges. De altfel, romanele mele polițiste nu reprezintă mai mult decît o treime din opera mea.

Intrebare. Vă reamintim în mod frecvent de prietenii dumneavoastră dispăruți: Cocteau, Chabla, Gide, Picasso... Răspuns. Firește că mi-i reamintesc. Însă am avut atât de mulți prieteni...

vestiți? Nu ar trebui să fie primul lucru care ar trebui să vă preocupe? Răspuns. Este nevoie de un impuls inițial, și nu de o poveste: un punct de plecare care să oblige personajul să caute ultima consecință a lui însuși, destinul său. Apoi nu mai rămîne decît să scrie romanul, ignorînd și trama și epilogul. În fiecare dimineață, un capitol de 20 de pagini. Și de ce 20? Nu știu: în felul acesta am început și așa continui. Cind am terminat, las manuscrisele să se odihnească de trei la opt zile. Apoi le recitesc și suprim cuvintele de prisos, mai ales adverbele și adjectivele.

Intrebare. Georges Simenon, denumit de asemenea monsieur Atmosphere, Vă place numele? Răspuns. Cuvîntul atmosferă, în sensul de ambianță, este un fel de etichetă ce mi-a fost stîrnită de primele mele cărți și nici acum nu știu bine de ce. Dacă un roman nu are ambianță, ce mai rămîne din el?

Intrebare. Pe vremea cind dumneavoastră ați scris povestile lui Maigret, pe care le-ați întrerupt în 1972, ați respectat „decalogul romanului polițist” scris la finele anilor treizeci de către monsignorul Roland A. Knox? Sau pentru a fi bine înțeles, acest cod care are ca orim și cel mai important comandament „le-ges că asasinul trebuie să apară la începutul romanului și nu la sfîrșitul povestirii”? Răspuns. Nu cunosc acest decalog. Nu am urmat niciodată, nici rețete și nici prescripțiuni. Cind am prezentat primele mele romane ale lui Maigret editorului Fayard, acesta a dat din cap și mi-a spus: „Romanele pe care dumneata mi le prezinti nu sînt adevărate romane polițiste. Vinovatul este descoperit aproape de către monsignorul Roland A. Knox”. Nu m-am gîndit niciodată la contrastul între semnificația adjectivului maigret și vîntul mare al comisariatului.

Intrebare. Si cum s-au terminat lucrurile? Răspuns. Bătrînul Fayard era considerat ca unul din cei mai buni editori din Paris, pentru mironul său fin. La sfîrșitul discuției eu am rămas ca paralizat. Atunci el adăuga: „Scrie-mi 12 povestiri de felul acesta pentru a publica publică una în fiecare lună”.

Intrebare. Care este originea numelui Maigret? Răspuns. Dar un muncitor, deoarece maigret înseamnă slab, sfîrșit; cu toate acestea personajul dumneavoastră... Răspuns. Nu cunosc absolut de loc originea numelui Maigret. L-am întrebuit în două din romanele acestea pe care eu le numesc „scapare”, care au o oarecare similitudine. Nu m-am gîndit niciodată la contrastul între semnificația adjectivului maigret și vîntul mare al comisariatului.

Intrebare. Ești stu de dumneavoastră închinat la televiziune și se transmite vreun film despre Maigret? Răspuns. Independent de calitatea filmării, gîndesc că nu poate avea corespondență cu ideea pe care eu mi-am făcut-o despre personajele mele. Este la fel cum eu intinț pe unii din fiii mei cu obrazul de nerecunoscut după o operație de chirurgie estetică.

Intrebare. Să ne mai amintim o dată de Borges care a scris că „romanul polițist, într-o epocă de literatură haotică așa cum e a noastră, păstrează virtuțile autorilor clasici: început, parte centrală și concluzie”. Și dumneavoastră aveți o stimă așa mare pentru acest gen narativ? Răspuns. Nu gîndesc ca Borges. De altfel, romanele mele polițiste nu reprezintă mai mult decît o treime din opera mea.

Intrebare. Vă reamintim în mod frecvent de prietenii dumneavoastră dispăruți: Cocteau, Chabla, Gide, Picasso... Răspuns. Firește că mi-i reamintesc. Însă am avut atât de mulți prieteni...

Intrebare. Si cum s-au terminat lucrurile? Răspuns. Bătrînul Fayard era considerat ca unul din cei mai buni editori din Paris, pentru mironul său fin. La sfîrșitul discuției eu am rămas ca paralizat. Atunci el adăuga: „Scrie-mi 12 povestiri de felul acesta pentru a publica publică una în fiecare lună”.

Intrebare. Care este originea numelui Maigret? Răspuns. Dar un muncitor, deoarece maigret înseamnă slab, sfîrșit; cu toate acestea personajul dumneavoastră... Răspuns. Nu cunosc absolut de loc originea numelui Maigret. L-am întrebuit în două din romanele acestea pe care eu le numesc „scapare”, care au o oarecare similitudine. Nu m-am gîndit niciodată la contrastul între semnificația adjectivului maigret și vîntul mare al comisariatului.

Intrebare. Ești stu de dumneavoastră închinat la televiziune și se transmite vreun film despre Maigret? Răspuns. Independent de calitatea filmării, gîndesc că nu poate avea corespondență cu ideea pe care eu mi-am făcut-o despre personajele mele. Este la fel cum eu intinț pe unii din fiii mei cu obrazul de nerecunoscut după o operație de chirurgie estetică.

Intrebare. Să ne mai amintim o dată de Borges care a scris că „romanul polițist, într-o epocă de literatură haotică așa cum e a noastră, păstrează virtuțile autorilor clasici: început, parte centrală și concluzie”. Și dumneavoastră aveți o stimă așa mare pentru acest gen narativ? Răspuns. Nu gîndesc ca Borges. De altfel, romanele mele polițiste nu reprezintă mai mult decît o treime din opera mea.

Intrebare. Vă reamintim în mod frecvent de prietenii dumneavoastră dispăruți: Cocteau, Chabla, Gide, Picasso... Răspuns. Firește că mi-i reamintesc. Însă am avut atât de mulți prieteni...

Intrebare. Si cum s-au terminat lucrurile? Răspuns. Bătrînul Fayard era considerat ca unul din cei mai buni editori din Paris, pentru mironul său fin. La sfîrșitul discuției eu am rămas ca paralizat. Atunci el adăuga: „Scrie-mi 12 povestiri de felul acesta pentru a publica publică una în fiecare lună”.

Intrebare. Care este originea numelui Maigret? Răspuns. Dar un muncitor, deoarece maigret înseamnă slab, sfîrșit; cu toate acestea personajul dumneavoastră... Răspuns. Nu cunosc absolut de loc originea numelui Maigret. L-am întrebuit în două din romanele acestea pe care eu le numesc „scapare”, care au o oarecare similitudine. Nu m-am gîndit niciodată la contrastul între semnificația adjectivului maigret și vîntul mare al comisariatului.

Intrebare. Ești stu de dumneavoastră închinat la televiziune și se transmite vreun film despre Maigret? Răspuns. Independent de calitatea filmării, gîndesc că nu poate avea corespondență cu ideea pe care eu mi-am făcut-o despre personajele mele. Este la fel cum eu intinț pe unii din fiii mei cu obrazul de nerecunoscut după o operație de chirurgie estetică.

Intrebare. Să ne mai amintim o dată de Borges care a scris că „romanul polițist, într-o epocă de literatură haotică așa cum e a noastră, păstrează virtuțile autorilor clasici: început, parte centrală și concluzie”. Și dumneavoastră aveți o stimă așa mare pentru acest gen narativ? Răspuns. Nu gîndesc ca Borges. De altfel, romanele mele polițiste nu reprezintă mai mult decît o treime din opera mea.

Intrebare. Vă reamintim în mod frecvent de prietenii dumneavoastră dispăruți: Cocteau, Chabla, Gide, Picasso... Răspuns. Firește că mi-i reamintesc. Însă am avut atât de mulți prieteni...

Intrebare. Si cum s-au terminat lucrurile? Răspuns. Bătrînul Fayard era considerat ca unul din cei mai buni editori din Paris, pentru mironul său fin. La sfîrșitul discuției eu am rămas ca paralizat. Atunci el adăuga: „Scrie-mi 12 povestiri de felul acesta pentru a publica publică una în fiecare lună”.

Intrebare. Care este originea numelui Maigret? Răspuns. Dar un muncitor, deoarece maigret înseamnă slab, sfîrșit; cu toate acestea personajul dumneavoastră... Răspuns. Nu cunosc absolut de loc originea numelui Maigret. L-am întrebuit în două din romanele acestea pe care eu le numesc „scapare”, care au o oarecare similitudine. Nu m-am gîndit niciodată la contrastul între semnificația adjectivului maigret și vîntul mare al comisariatului.

Intrebare. Ești stu de dumneavoastră închinat la televiziune și se transmite vreun film despre Maigret? Răspuns. Independent de calitatea filmării, gîndesc că nu poate avea corespondență cu ideea pe care eu mi-am făcut-o despre personajele mele. Este la fel cum eu intinț pe unii din fiii mei cu obrazul de nerecunoscut după o operație de chirurgie estetică.

Intrebare. Să ne mai amintim o dată de Borges care a scris că „romanul polițist, într-o epocă de literatură haotică așa cum e a noastră, păstrează virtuțile autorilor clasici: început, parte centrală și concluzie”. Și dumneavoastră aveți o stimă așa mare pentru acest gen narativ? Răspuns. Nu gîndesc ca Borges. De altfel, romanele mele polițiste nu reprezintă mai mult decît o treime din opera mea.

Intrebare. Vă reamintim în mod frecvent de prietenii dumneavoastră dispăruți: Cocteau, Chabla, Gide, Picasso... Răspuns. Firește că mi-i reamintesc. Însă am avut atât de mulți prieteni...

Intrebare. Si cum s-au terminat lucrurile? Răspuns. Bătrînul Fayard era considerat ca unul din cei mai buni editori din Paris, pentru mironul său fin. La sfîrșitul discuției eu am rămas ca paralizat. Atunci el adăuga: „Scrie-mi 12 povestiri de felul acesta pentru a publica publică una în fiecare lună”.

Intrebare. Care este originea numelui Maigret? Răspuns. Dar un muncitor, deoarece maigret înseamnă slab, sfîrșit; cu toate acestea personajul dumneavoastră... Răspuns. Nu cunosc absolut de loc originea numelui Maigret. L-am întrebuit în două din romanele acestea pe care eu le numesc „scapare”, care au o oarecare similitudine. Nu m-am gîndit niciodată la contrastul între semnificația adjectivului maigret și vîntul mare al comisariatului.

Intrebare. Ești stu de dumneavoastră închinat la televiziune și se transmite vreun film despre Maigret? Răspuns. Independent de calitatea filmării, gîndesc că nu poate avea corespondență cu ideea pe care eu mi-am făcut-o despre personajele mele. Este la fel cum eu intinț pe unii din fiii mei cu obrazul de nerecunoscut după o operație de chirurgie estetică.

Intrebare. Să ne mai amintim o dată de Borges care a scris că „romanul polițist, într-o epocă de literatură haotică așa cum e a noastră, păstrează virtuțile autorilor clasici: început, parte centrală și concluzie”. Și dumneavoastră aveți o stimă așa mare pentru acest gen narativ? Răspuns. Nu gîndesc ca Borges. De altfel, romanele mele polițiste nu reprezintă mai mult decît o treime din opera mea.

Intrebare. Vă reamintim în mod frecvent de prietenii dumneavoastră dispăruți: Cocteau, Chabla, Gide, Picasso... Răspuns. Firește că mi-i reamintesc. Însă am avut atât de mulți prieteni...

Intrebare. Si cum s-au terminat lucrurile? Răspuns. Bătrînul Fayard era considerat ca unul din cei mai buni editori din Paris, pentru mironul său fin. La sfîrșitul discuției eu am rămas ca paralizat. Atunci el adăuga: „Scrie-mi 12 povestiri de felul acesta pentru a publica publică una în fiecare lună”.

Intrebare. Care este originea numelui Maigret? Răspuns. Dar un muncitor, deoarece maigret înseamnă slab, sfîrșit; cu toate acestea personajul dumneavoastră... Răspuns. Nu cunosc absolut de loc originea numelui Maigret. L-am întrebuit în două din romanele acestea pe care eu le numesc „scapare”, care au o oarecare similitudine. Nu m-am gîndit niciodată la contrastul între semnificația adjectivului maigret și vîntul mare al comisariatului.

Poezie nepaleză

Chadani Shah e o poetă a iubirii și a naturii deopotrivă.

Chadani Shah e o poetă a iubirii și a naturii deopotrivă. În creația ei vibrează ceva din bogăția spirituală a poporului nepalez, cu civilizația sa străveche, cu aspirațiile sale actuale spre o viață nouă, prosperă, spre înțelegere între oameni și pace.

Cind roșu-aprins

Cind roșu-aprins pe coamele înzăpezite ale munților Himalaia răsar soarele și căldura lui răcoșoale întinderile reci, ridicind negura de pe lacuri, prietenia înduioșează o viață însingurată, trezind în inima mea iubirea.

Cu ochi de mamă

Ca mamă iei partea cea mai dureroasă la durerile copiilor, ca mamă participi și la bucuriile lor, alci, în lume, fiecare trăiește doar pentru sine, ca mamă trăiești cu durerile și mișchirile altora.

În vibrațiile inimii

Spre seninătatea din adîncurile ființei mele deschid ochii și te caut pe tine... Absorbîți în liniștea gîndurilor te reaseș.

Prezentare și traducere de Esdra Alhasid

Pe pantele urcătoare și coboritoare, la trecători și în locurile de odihnă, la acele uitătoare lacuri, în inima uriașă a Himalaiei, oriunde mergi, mă prechimb în pașii tăi și merg cu tine, desine amintire și mă revărs în cascade, riuri și fluviu...

Orisiunde mergi

Pe pantele urcătoare și coboritoare, la trecători și în locurile de odihnă, la acele uitătoare lacuri, în inima uriașă a Himalaiei, oriunde mergi, mă prechimb în pașii tăi și merg cu tine, desine amintire și mă revărs în cascade, riuri și fluviu...

SPORT

Scrisoare albastră

Vă scriu din Brăila, orașul prin istoria căruia trec lunții de sidex, salcimi, chiraline-legendă și mai ales căruțe colorate.

Dacă într-o zi ar fi să învieze toți porumbii zăgrăviți de-a lungul timpului, pe scoarțele căruțelor de Brăila, am face pod de curcubeu pînă la Sarmisegetuza și pînă la Roma. Acum, la Brăila, sălciiile dezvelesc umeri galbeni și unduiosi, pămîntul tipă după fulgere, în magnetismul nopților răsuna corul tîlhărilor:

Sint vîntul de pe maidan
Cu trupul plin de voluptate
.....

Căruțe colorate trec prin răsăritul miresmei de pelin și din nebunia șanturilor grase ca plăcile de la Enisala. Se-nalță fumuriu dorul de aventură:

Ce n-ai da să fiu ca Mageian
Să văd uscătul doar o zi pe an,
Să am și în vaporul meu,
Să ar oceanele mereu,
Și toată lumea să mă știe comandant

După cum vedeți, e un cîntec pe care-l încercă să-lautari din salonul de la parter și sparg paharele de la etajul patru.

Fănuș Neagu

REVISTA STRĂINĂ

AUTOR A NUMEROASOR PVESTIBI

● UN INTERESANT VOLUM INTITULAT „SHERLOCK HOLMES ȘI CELLATI” a publicat recent criticul ceh Pavel Grym. Într-un interesant interviu cu directorul și compozitorul Leonard Bernstein. În cadrul interviului, Leonard Bernstein se referă la larg la activitatea sa de pedagog, compozitor și dirijor și la unele probleme ale lumii muzicale contemporane.

● SUB TITLUL „MUZICA NU CENOASTE GRANITE”, revista italiană „Europeo”, care apare la Milano, publică într-unul din numerele sale recent un interesant interviu cu directorul și compozitorul Leonard Bernstein. În cadrul interviului, Leonard Bernstein se referă la larg la activitatea sa de pedagog, compozitor și dirijor și la unele probleme ale lumii muzicale contemporane.

● O INTERESANTĂ AUTOBIOGRAFIE CU TITLUL „INTIMPLĂRILE MELE” a publicat de curnd cunoscuta cântăreață Miriam Makeba din Republica Sudafricană. Volumul debutează cu episoade în care corul soții dirijor de se urma să epuizeze în ambele regiuni George și Vileș și Angliei pleca în anul 1954. Sora mare din Beguati Luti, care urma să se căsătorească.

● UN INTERESANT VOLUM INTITULAT „SHERLOCK HOLMES ȘI CELLATI” a publicat recent criticul ceh Pavel Grym. Într-un interesant interviu cu directorul și compozitorul Leonard Bernstein. În cadrul interviului, Leonard Bernstein se referă la larg la activitatea sa de pedagog, compozitor și dirijor și la unele probleme ale lumii muzicale contemporane.

● SUB TITLUL „MUZICA NU CENOASTE GRANITE”, revista italiană „Europeo”, care apare la Milano, publică într-unul din numerele sale recent un interesant interviu cu directorul și compozitorul Leonard Bernstein. În cadrul interviului, Leonard Bernstein se referă la larg la activitatea sa de pedagog, compozitor și dirijor și la unele probleme ale lumii muzicale contemporane.

● O INTERESANTĂ AUTOBIOGRAFIE CU TITLUL „INTIMPLĂRILE MELE” a publicat de curnd cunoscuta cântăreață Miriam Makeba din Republica Sudafricană. Volumul debutează cu episoade în care corul soții dirijor de se urma să epuizeze în ambele regiuni George și Vileș și Angliei pleca în anul 1954. Sora mare din Beguati Luti, care urma să se căsătorească.

● UN INTERESANT VOLUM INTITULAT „SHERLOCK HOLMES ȘI CELLATI” a publicat recent criticul ceh Pavel Grym. Într-un interesant interviu cu directorul și compozitorul Leonard Bernstein. În cadrul interviului, Leonard Bernstein se referă la larg la activitatea sa de pedagog, compozitor și dirijor și la unele probleme ale lumii muzicale contemporane.

● SUB TITLUL „MUZICA NU CENOASTE GRANITE”, revista italiană „Europeo”, care apare la Milano, publică într-unul din numerele sale recent un interesant interviu cu directorul și compozitorul Leonard Bernstein. În cadrul interviului, Leonard Bernstein se referă la larg la activitatea sa de pedagog, compozitor și dirijor și la unele probleme ale lumii muzicale contemporane.

● O INTERESANTĂ AUTOBIOGRAFIE CU TITLUL „INTIMPLĂRILE MELE” a publicat de curnd cunoscuta cântăreață Miriam Makeba din Republica Sudafricană. Volumul debutează cu episoade în care corul soții dirijor de se urma să epuizeze în ambele regiuni George și Vileș și Angliei pleca în anul 1954. Sora mare din Beguati Luti, care urma să se căsătorească.

● UN INTERESANT VOLUM INTITULAT „SHERLOCK HOLMES ȘI CELLATI” a publicat recent criticul ceh Pavel Grym. Într-un interesant interviu cu directorul și compozitorul Leonard Bernstein. În cadrul interviului, Leonard Bernstein se referă la larg la activitatea sa de pedagog, compozitor și dirijor și la unele probleme ale lumii muzicale contemporane.

● SUB TITLUL „MUZICA NU CENOASTE GRANITE”, revista italiană „Europeo”, care apare la Milano, publică într-unul din numerele sale recent un interesant interviu cu directorul și compozitorul Leonard Bernstein. În cadrul interviului, Leonard Bernstein se referă la larg la activitatea sa de pedagog, compozitor și dirijor și la unele probleme ale lumii muzicale contemporane.

● O INTERESANTĂ AUTOBIOGRAFIE CU TITLUL „INTIMPLĂRILE MELE” a publicat de curnd cunoscuta cântăreață Miriam Makeba din Republica Sudafricană. Volumul debutează cu episoade în care corul soții dirijor de se urma să epuizeze în ambele regiuni George și Vileș și Angliei pleca în anul 1954. Sora mare din Beguati Luti, care urma să se căsătorească.

● UN INTERESANT VOLUM INTITULAT „SHERLOCK HOLMES ȘI CELLATI” a publicat recent criticul ceh Pavel Grym. Într-un interesant interviu cu directorul și compozitorul Leonard Bernstein. În cadrul interviului, Leonard Bernstein se referă la larg la activitatea sa de pedagog, compozitor și dirijor și la unele probleme ale lumii muzicale contemporane.

● SUB TITLUL „MUZICA NU CENOASTE GRANITE”, revista italiană „Europeo”, care apare la Milano, publică într-unul din numerele sale recent un interesant interviu cu directorul și compozitorul Leonard Bernstein. În cadrul interviului, Leonard Bernstein se referă la larg la activitatea sa de pedagog, compozitor și dirijor și la unele probleme ale lumii muzicale contemporane.

● O INTERESANTĂ AUTOBIOGRAFIE CU TITLUL „INTIMPLĂRILE MELE” a publicat de curnd cunoscuta cântăreață Miriam Makeba din Republica Sudafricană. Volumul debutează cu episoade în care corul soții dirijor de se urma să epuizeze în ambele regiuni George și Vileș și Angliei pleca în anul 1954. Sora mare din Beguati Luti, care urma să se căsătorească.

● UN INTERESANT VOLUM INTITULAT „SHERLOCK HOLMES ȘI CELLATI” a publicat recent criticul ceh Pavel Grym. Într-un interesant interviu cu directorul și compozitorul Leonard Bernstein. În cadrul interviului, Leonard Bernstein se referă la larg la activitatea sa de pedagog, compozitor și dirijor și la unele probleme ale lumii muzicale contemporane.

Balcanice

KOSTAS MAVRUDIS

Intr-un oraș franțuzesc

Cu un camion alb compania de lactate Distributie. Pe latari ogare pictate. În prelungirea Imaginații colina și riul se pierd.

Acum asadar s-a oprit pe banda din dreapta.

Se deschide portiera. Iarba de pe latari se crapă

Și-un lucrător cară sticlele.

Doar puțin și dispăr. În ploaia subțire Spectatorul ar fi rămas singur de n-ar

Bicicleta. (Ridul lăsat pe asfalt

A îmbătrînit și mai mult bulevardul pustiu).

Despre memorie (3)

Vreme de vacanță. Istoriisri fără efect. Absentă cu totul memoria (A distinge imaginii sau forme)

Totuși, ca ion ori culoare-afectivă

Despre memorie (6)

De zgomotul camionelor care trec pe afară.

Oricum ar sublinia timpul, depărtat, A se folosi un sunet auzit întâmplător (Vicinat Spectral)

Pe ei posibil neînsemnat) Linguriță — spre pildă — în ceașcă

În timp ce se pregătește micul Dejun în odaia de-alături Iar sunetul abia de se mai salvează

De zgomotul camionelor Care trec pe afară.

RAĐOMIR RAIKOVICI

Metamorfoze (2)

Mă auzi, singurătate? Îndrăgostit sint de ochii tăi rugini. Premărește veșmintele tale. (Mi se spune). Îmbătrînesc în odăie. (E-adevărat). Poezie, tu rămii singură?

În românește de Dumitru M. Ion

Luceafărul

Revistă editată de UNIUNEA SCRITORILOR din REPUBLICA SOCIALISTA ROMÂNIA

Redactor șef: Nicolae Dan Frunțelată Mihai Ungheanu (redactor șef adjunct), A. I. Zăinescu (secretar responsabil de redacție)

REDACTIA: București, Piața Școlii nr. 1, tel. 17 32 89 ADMINISTRAȚIA: Calea Victoriei nr. 115, tel. 50 74 96 Tiparul executat la: COMBINATUL POLIGRAFIC CASA ȘINTEII